

Udskriftsdato: 23. december 2025

KEN nr 9430 af 06/07/2001 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse D-5-01 om uarbejdsdygtighed - bredere vurdering - arbejdspladsproblemer - psykisk arbejdsmiljø - dagpenge - konkret vurdering - refusion

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 700032-01

Ankestyrelsens principafgørelse D-5-01 om uarbejdsdygtighed - bredere vurdering - arbejdspladsproblemer - psykisk arbejdsmiljø - dagpenge - konkret vurdering - refusion

Resume:

Ankestyrelsen har efter Østre Landsrets dom af 19. april 2000 behandlet 5 sager til yderligere belysning af, hvornår der kan anlægges en bredere vurdering af uarbejdsdygtigheden, når sygemeldingen skyldes problemer på arbejdspladsen. Afgørelserne belyser, hvad der ligger i dagpengevejledningens formulering, at der må foretages en bredere vurdering "efter en vis sygemeldingsperiode". *)

I alle sagerne blev der foretaget en helt konkret vurdering. I de første 4 sager blev anvendelsen af den bredere vurdering helt eller delvis tiltrådt.

I sag nr. 1 og 2 tiltrådte Ankestyrelsen, at der var foretaget en bredere vurdering af uarbejdsdygtigheden efter 2 ugers fravær.

I sag nr. 3 kunne den bredere vurdering anvendes efter godt 3 uger, da lønmodtageren tilmeldte sig Arbejdsformidlingen som arbejdssøgende.

I sag nr. 4 havde arbejdsgiveren ret til refusion i godt 1 måned, idet den bredere vurdering ikke kunne anlægges allerede fra første fraværsdag.

Følgende momenter indgik i vurderingen:

- om der var lægelig dokumentation for uarbejdsdygtighed i forhold til andre end den aktuelle arbejdsgiver (sag nr. 1 og 3)

- at egen læge vurderede, at der kun forelå uarbejdsdygtighed i forhold til arbejdsgiveren (sag nr. 1, 2 og 4)

- om der har været iværksat behandling (udover gennem sygemeldingen at fjerne lønmodtageren fra den skadelige påvirkning) (sag nr. 1 og 4)

- om det var afklaret, at lønmodtageren ikke ville komme tilbage til arbejdspladsen (alle 4 sager)

- at lønmodtageren havde stillet sig til rådighed for arbejdsformidlingen som arbejdssøgende (sag nr. 3)

- at der faktisk var udført tilsvarende arbejde for anden arbejdsgiver i fraværperioden (sag nr. 2)

- at lønmodtageren selv gav udtryk for ikke at være syg (sag nr. 4)

I sag nr. 5 ændrede Ankestyrelsen efter en konkret vurdering anvendelsen af et bredere vurderingsgrundlag, således at arbejdsgiveren havde ret til refusion.

Kassation:

Der er kommet nye regler på området

Love:

Lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel - lovbekendtgørelse nr. 147 af 2. marts 2001 - § 3, stk. 1, § 5, stk. 1, § 12, stk. 2, § 26, stk. 1 og § 27, stk. 1

Vejledninger:

Ankestyrelsens vejledning nr. 185 af 18. september 1998 om syge- og barselsdagpenge - pkt. 23, pkt. 24

Note:

*) Der henvises til SM D-6-00, D-8-00 og D-4-01

Sagsfremstilling 1:

Sag nr. 1 -j.nr. 700032-01

En lønmodtager, som efter barselsorlov m.m. havde genoptaget arbejdet som lagerekspedient i marts 1999, sygemeldte sig fra den 5. maj 1999.

Kommunen modtog den 10. juni 1999 skema dp 201 med anmodning om refusion for perioden 19. - 31. maj 1999. Lønmodtageren havde på skemaet om sygdommens art oplyst, at der var tale om psykiske problemer på arbejdet. Arbejdsforholdet skulle ophøre den 30. juni 1999.

Kommunen anmodede herefter om en lægeerklæring, som blev modtaget retur i kommunen den 16. juni 1999. I erklæringen blev lønmodtageren betegnet som psykisk nedbrudt.

Kommunen kontaktede herefter lægen telefonisk. Lægen oplyste, at lønmodtageren til lægen havde oplyst, at der ikke direkte havde været tale om chikane, men at der havde været forskellige problemer gennem længere tid. På forespørgsel om hvorvidt lønmodtageren ville kunne tage et andet arbejde, oplyste lægen, at det ville hun være i stand til. Lægen vurderede, at lønmodtageren allerede efter 14 dages sygdom måtte have haft det så godt, at hun ville have kunnet påbegynde andet arbejde.

Kommunen traf herefter den 17. juni 1999 afgørelse om, at arbejdsgiveren ikke havde ret til refusion, da lønmodtageren ikke kunne anses for fuldt uarbejdsdygtig på grund af sygdom, jf. dagpengelovens § 5, stk. 1. Kommunen henviste til dagpengelovens § 26, stk. 1, hvorefter en arbejdsgiver, der betaler løn under fravær fra arbejdet kun kan få udbetalt de dagpenge, som lønmodtageren ellers ville have ret til fra kommunen.

Kommunens afgørelse blev tiltrådt af det sociale nævn den 20. marts 2000.

Arbejdsgivers organisation anmodede om genoptagelse af sagen med henvisning til en dom afsagt af Østre Landsret den 19. april 2000, jf. SM D-8-00.

Nævnet genoptog sagen, men fastholdt i den nu påklagede afgørelse sin tidligere afgørelse.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at der ikke var oplyst forhold, der tydede på, at lønmodtageren ville genoptage arbejdet, hvilket hun heller ikke gjorde. Der var ikke godtgjort behov for, at parterne skulle have mulighed for at løse problemerne, der forårsagede sygefraværet uden at fortabe dagpengeretten. Der var ikke foregået nogen egentlig behandling fra lægens side, og denne gav udtryk for, at lønmodtageren ville kunne påtage sig et andet arbejde.

På baggrund heraf fandt nævnet ikke grundlag for at pålægge kommunen at anse lønmodtageren som fuldt uarbejdsdygtig på grund af sygdom i dagpengelovens § 5's forstand i forbindelse med arbejdsgiverperiodens udløb, idet nævnet fandt, at uarbejdsdygtigheden, der skal være begrundet i sygdom, ikke kun kunne vurderes i forhold til arbejdsgiveren, men at der skulle foretages en bredere vurdering.

I klagen til Ankestyrelsen blev det bl.a. gjort gældende, at der på baggrund af dommen ikke straks efter udløbet af arbejdsgiverperioden kunne stilles krav om, at en lønmodtagers uarbejdsdygtighed skal bedømmes uafhængigt af den pågældendes ansættelsesforhold. Først efter en vis sygemeldingsperiode kunne der foretages en bredere vurdering.

At lønmodtageren var i opsagt stilling, og at hun efter en lægelig vurdering kunne påtage sig et andet arbejde var således kriterier, der tidligst efter en vis sygeperiode kunne berettige kommunen til at foretage en bredere vurdering af uarbejdsdygtigheden, jf. dagpenge- vejledningens pkt. 23 og 24.

Det sås efter klagerens opfattelse heller ikke at være et relevant kriterium, at lønmodtageren ikke havde modtaget medicinsk behandling. Ikke enhver fysisk eller psykisk sygdom kræver medicinsk behandling. Det afgørende var, at lønmodtageren ifølge de lægelige oplysninger var fuldt uarbejdsdygtig i forhold til arbejdsgiveren.

Endelig blev det gjort gældende, at der altid var behov for, at parterne kunne løse problemerne, der forårsagede fraværet, uden at dagpengeretten fortabes - også når der er tale om en opsagt stilling. Da arbejdsgiveren først den 25. juni 1999 blev bekendt med, at lønmodtageren kun var sygemeldt i forhold til sit aktuelle arbejde, blev virksomheden frataget muligheden for at flytte lønmodtageren til en anden afdeling i opsigelsesperioden.

Under behandlingen af sagen indhentede Ankestyrelsen kopi af egen læges journal for maj-juni 1999. Det fremgik heraf, at lønmodtageren udover den 11. maj 1999 også havde konsulteret lægen den 20. maj 1999 og den 31. maj 1999, men af andre årsager, og uden at der var nævnt noget om den psykiske tilstand.

Afgørelse:

Arbejdsgiveren havde ikke ret til refusion i perioden 19. - 31. maj 1999 efter udløbet af 2-ugers perioden.

Begrundelsen var, at lønmodtageren den 19. maj 1999 ikke kunne anses for fuldt uarbejdsdygtig på grund af sygdom, jf. dagpengelovens § 5, stk. 1, efter en bredere vurdering af uarbejdsdygtigheden. Arbejdsgiveren havde derfor ikke ret til refusion, da dennes ret til refusion efter dagpengelovens § 26, stk. 1, er afledt af lønmodtagerens ret til dagpenge.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at lønmodtageren søgte læge den 11. maj 1999, da hun havde det psykisk dårligt på grund af forholdene på arbejdspladsen. Der blev ikke iværksat egentlig lægelig behandling, og det fremgår af egen læges journal, at lønmodtageren konsulterede lægen både den 20. maj 1999 og den 31. maj 1999 af andre årsager, og uden at lønmodtagerens psykiske tilstand blev nævnt.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at lønmodtageren efter egen læges vurdering kun var uarbejdsdygtig i forhold til den aktuelle arbejdsplads, men ikke kunne anses for uarbejdsdygtig i forhold til andet arbejde. Ankestyrelsen fandt det således ikke afgørende, at lægen i sin erklæring af 14. juni 1999 havde betegnet lønmodtageren som psykisk nedbrudt.

Ankestyrelsen lagde endelig vægt på, at det var afklaret, at lønmodtageren ikke ville komme tilbage til arbejdspladsen, da hun havde sagt op.

Ankestyrelsen fandt på baggrund heraf, at vurderingen af uarbejdsdygtigheden den 19. maj 1999 ikke udelukkende kunne ske i forhold til den konkrete arbejdsgiver.

Ankestyrelsen tiltrådte således det sociale nævns afgørelse.

Sagsfremstilling 2:

En kommune modtog den 28. december 1999 anmodning om refusion fra en arbejdsgiver, som var en tandlæge (uden § 27-forsikring). Det fremgik af skemaet, at lønmodtageren havde første fraværsdag den 23. november 1999. Sygemeldingen var begrundet i dårligt psykisk arbejdsmiljø. Det fremgik videre, at lønmodtageren havde varierende arbejdstid, gennemsnitligt 29 timer om ugen, og at ansættelsesforholdet ophørte den 31. december 1999. Ligeledes fremgik det, at lønmodtageren havde anden lønindtægt under sygefraværet.

Det fremgik af kommunens journalark, dateret den 10. januar 2000, at kommunen modtog statusbedømmelse fra egen læge. Af denne fremgik det, at lønmodtageren var sygemeldt i 5 uger pr. 23. november 1999 grundet dårligt psykisk arbejdsmiljø. Lønmodtageren blev vurderet til fortsat at kunne varetage tandlægearbejde andetsteds.

Kommunen gav i brev af 10. januar afslag på refusion af sygedagpenge. Kommunen vurderede, at lønmodtageren ikke var uarbejdsdygtig på grund af sygdom, jf. dagpengelovens § 5, da han var i stand til at påtage sig tandlægearbejde andetsteds. Da retten til refusion af sygedagpenge er en afledet ret, jf. lovens § 26, anså kommunen således ikke arbejdsgiveren for berettiget til refusion.

Arbejdsgiveren klagede over afgørelsen, og oplyste i klagen, at lønmodtageren var opsagt fra sin stilling til fratrædelse 31. december 1999. Arbejdsgiveren anførte videre, at han bestred den afgivne lægeerklæring, samt hvad deraf følger.

Den 7. august 2000 traf det sociale nævn afgørelse om at tiltræde kommunens afgørelse om ikke at yde refusion. Nævnet begrundede ligesom kommunen afgørelsen med, at lønmodtageren ikke opfyldte betingelsen om fuldt uarbejdsdygtighed, og at han efter det oplyste var i arbejde i den angivne periode.

Arbejdsgiveren klagede over afgørelsen den 5. september 2000 og anførte bl.a. at der i den pågældende 5 ugers periode ikke havde været grundlag for, at vurdere lønmodtagerens uarbejdsdygtighed uafhængigt af det bestående arbejdsforhold, og at han derfor havde ret til refusion. Der blev endvidere henvist til Østre Landsrets dom af 19. april 2000 og SM-D-8-00.

Det sociale nævn genoptog sagen.

Kommunen havde den 28. september 2000 lønmodtageren til samtale i kommunen, hvor han oplyste, at sygemeldingen alene skyldtes det psykiske pres, han var udsat for hos arbejdsgiveren, og at han sagtens kunne have arbejdet 37 timer i en hvilken som helst anden tandlægepraksis. Ligeledes fremgik det, at han i hele opsigelsesperioden bestred sit arbejde hos sin anden tandlægearbejdsgiver.

Nævnet traf afgørelse om, at arbejdsgiveren ikke var berettiget til refusion i forbindelse med lønmodtagerens fravær i perioden fra den 23. november til den 31. december 1999.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at lønmodtageren fra den 23. november 1999 og indtil ansættelsesforholdet ophørte, den 31. december 1999, fortsatte med at udføre tandlægearbejde på anden klinik. Nævnet fandt, at det i denne situation var uforeneligt med dagpengelovens § 5 at yde dagpenge/refusion.

I klagen til Ankestyrelsen var det bl.a. anført, at lønmodtageren i den pågældende 5 ugers sygeperiode havde været fuldt uarbejdsdygtig i forhold til arbejdspladsen, at der ikke i perioden havde været grundlag for, at vurdere hans uarbejdsdygtighed uafhængigt af det bestående ansættelsesforhold og at arbejdsgiveren derfor havde krav på refusion, jf. dagpengelovens § 26.

Afgørelse:

Arbejdsgiveren havde ikke ret til refusion i perioden fra den 23. november til den 7. december 1999.

Begrundelsen var, at arbejdsgiveren yder dagpenge til ansatte ved sygefravær i 2 uger, jf. dagpengelovens § 1. Da arbejdsgiveren ikke var forsikret som arbejdsgiver, var der af denne grund ikke mulighed for refusion for de første 2 uger, jf. dagpengelovens § 27.

Arbejdsgiveren havde heller ikke ret til refusion i perioden fra den 7. december til den 31. december 1999.

Begrundelsen var, at lønmodtageren den 7. december 1999 ikke kunne anses for fuldt uarbejdsdygtig på grund af sygdom, jf. dagpengelovens § 5, stk. 1, efter en bredere vurdering af uarbejdsdygtigheden. Arbejdsgiveren havde derfor ikke ret til refusion, da retten til refusion efter dagpengelovens § 26, stk. 1, er afledet af lønmodtagerens ret til dagpenge.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at lønmodtageren i samme periode arbejdede som tandlæge hos en anden arbejdsgiver.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at lønmodtageren efter egen læges vurdering kun var uarbejdsdygtig i forhold til den aktuelle arbejdsplads, men ikke kunne anses for uarbejdsdygtig i forhold til andet arbejde.

Ankestyrelsen lagde endelig vægt på, at det var afklaret, at lønmodtageren ikke ville komme tilbage til arbejdspladsen, da han var blevet sagt op med virkning fra den 31. december 1999.

Ankestyrelsen fandt på baggrund heraf, at vurderingen af uarbejdsdygtigheden den 7. december 1999 ikke udelukkende kunne ske i forhold til den konkrete arbejdsgiver.

Ankestyrelsen tiltrådte således det sociale nævns afgørelse.

Sagsfremstilling 3:

Sag nr. 3 - j.nr. 700006-01

En lønmodtager, som havde været ansat hos arbejdsgiveren siden 1. august 1997, blev afskediget den 23. januar 1998. Afskedigelsen havde virkning fra udgangen af april måned samme år, men lønmodtageren kunne efter nærmere skriftlig aftale fratræde på et tidligere tidspunkt.

Lønmodtageren forlod arbejdspladsen inden den normale arbejdstids ophør den 23. januar 1998 efter at have meldt forfald på grund af sygdom. Hendes første hele sygedag var den 26. januar 1998.

Den 5. februar 1998 modtog kommunen anmodning om refusion for perioden 23. - 31. januar 1998, blanket dp 201. Heri anførte lønmodtageren i rubrikken om sygdommens art "psykisk arbejdsmiljø". Arbejdsgiveren var forsikret i henhold til dagpengelovens § 27.

I en attest om uarbejdsdygtighed af 11. februar 1998 anførte egen læge, at den sygemeldte på arbejdsstedet havde oplevet grov psykisk chikane over længere tid medførende veludtalte psykosomatiske gener, der havde nødvendiggjort sygemeldingen. Det anførtes endvidere, at sygemeldingen havde gyldighed, indtil det pågældende arbejdsforhold blev bragt til ophør.

Der forelå en ny blanket dp 201, hvori den sikrede den 5. marts 1998 erklærede sig fuldt uarbejdsdygtig på grund af psykisk arbejdsmiljø. Det samme var anført i nye blanketter af 14. april 1998 og 12. maj 1998.

Kommunen afslog ved en afgørelse af 19. februar 1998 at yde refusion i forbindelse med sygemeldingen med den begrundelse, at den sygemeldte ikke kunne anses for fuldt uarbejdsdygtig på grund af sygdom i ethvert erhverv.

Dagpengeudvalget tiltrådte ved en afgørelse af 20. april 1999 kommunens afgørelse, men Ankestyrelsen genoptog sagen på baggrund af Østre Landsrets dom af 19. april 2000 efter anmodning fra arbejdsgiveren.

Ved en afgørelse af 31. august 2000 fandt Ankestyrelsen, at arbejdsgiveren havde ret til refusion fra 26. januar 1998 til og med den 31. januar 1998.

Ankestyrelsens begrundelse var, at det ikke fandtes dokumenteret, at sygemeldingen i den omhandlede periode kun havde været i forhold til arbejdsgiveren.

Ankestyrelsen anmodede samtidig kommunen om at træffe afgørelse om, hvorvidt arbejdsgiveren havde ret til refusion efter den 31. januar 1998.

Kommunen traf den 25. september 2000 afgørelse om, at arbejdsgiveren var berettiget til refusion fra 1. februar 1998 til og med 17. februar 1998.

Kommunen fandt, at lønmodtageren ikke kunne anses for fuldt uarbejdsdygtig fra den 18. februar 1998. Kommunen lagde herved vægt på, at lønmodtageren fra den 18. februar 1998 havde tilmeldt sig Arbejdsformidlingen som beskæftigelsessøgende.

Som følge heraf fandt kommunen ikke arbejdsgiveren berettiget til at få dagpengerefusion efter dagpengelovens § 26, stk. 1.

Nævnet tiltrådte kommunens afgørelse. Nævnet lagde især vægt på, at lønmodtageren den 18. februar 1998 havde tilmeldt sig Arbejdsformidlingen som arbejdssøgende.

Nævnet bemærkede i afgørelsen, at den foreliggende sag adskilte sig fra "Østre Landsretssagen" ved at den sygemeldte var opsagt ved første hele fraværsdag. Der var således ikke det i dommen nævnte behov for, at parterne fik mulighed for at løse problemerne, der forårsagede sygefraværet.

Nævnet bemærkede endvidere, at der nu var ydet refusion for perioden fra 26. januar til 17. februar 1998. Lønmodtagerens uarbejdsdygtighed var således ikke fra starten bedømt uafhængigt af ansættelsesforholdet hos arbejdsgiveren.

Nævnet lagde endvidere vægt på, at lønmodtageren på dagpengeblanketten havde angivet "psykisk arbejdsmiljø" som sygdommens art.

I klagen til Ankestyrelsen var det bl.a. anført, at man ikke kan lægge afgørende vægt på, om den sygemeldte som i Østre Landsrets sagen kommer tilbage til sit arbejde.

Afgørelse:

Arbejdsgiveren var ikke berettiget til refusion efter § 26, stk. 1, i lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel i tiden fra og med 18. februar 1998.

Begrundelsen for afgørelsen var, at lønmodtageren fra 18. februar 1998 ikke kunne anses som fuldt uarbejdsdygtig på grund af sygdom efter en bredere vurdering af uarbejdsdygtigheden, jf. dagpengelovens § 5, stk. 1.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at lønmodtageren den 18. februar 1998 havde tilmeldt sig arbejdsformidlingen som beskæftigelsessøgende.

Ankestyrelsen lagde også vægt på, at lønmodtageren var blevet opsagt ved brev af 23. januar 1998, og at arbejdsgiveren i brevet havde anført, at lønmodtageren efter nærmere skriftlig aftale kunne fratræde før det anførte fratrædelsestidspunkt (udgangen af april måned 1998).

Da lønmodtageren tilmeldte sig arbejdsformidlingen som beskæftigelsessøgende var der derfor ikke grund til at vurdere hendes arbejdsdygtighed alene i forhold til arbejde hos arbejdsgiveren.

Ankestyrelsen lagde endelig vægt på, at der ikke i sagen var helbredsmæssige oplysninger, der tydede på, at lønmodtageren ikke kunne påtage sig arbejde for en ny arbejdsgiver.

Ankestyrelsen var ved sagens behandling opmærksom på, at det ved Østre Landsrets dom af 19. april 2000 blev fastslået, at selv om en sygemelding begrundes med særlige belastninger i forbindelse med det hidtidige arbejdsforhold, og lønmodtageren må antages at kunne påtage sig arbejde på en anden arbejdsplads, skal uarbejdsdygtigheden alligevel som udgangspunkt vurderes i forhold til det hidtidige arbejde.

Landsretten tog stilling til, om lønmodtagerens uarbejdsdygtighed allerede fra starten af sygefraværet kunne bedømmes uafhængigt af det pågældende arbejdsforhold.

Den pågældende sag vedrørte en lønmodtager i en uopsagt stilling, og det fremgår af dommen, at Landsretten lagde vægt på, at der i den omhandlede situation var behov for, at parterne kunne tage stilling til, hvorledes problemerne, der forårsagede sygefraværet, bedst kunne løses, uden at retten til dagpenge eller refusion heraf fortabtes, fordi lønmodtageren kunne påtage sig arbejde andetsteds.

I den her foreliggende sag er der tale om en lønmodtager, der var blevet opsagt inden sygemeldingen.

De hensyn, der var bestemmende for Landsrettens dom, gør sig således ikke gældende i den her foreliggende sag.

Ankestyrelsen tiltrådte således det sociale nævns afgørelse.

Sagsfremstilling 4:

Sag nr. 4 - j.nr. 700030-01

En lønmodtager var fraværende fra sin arbejdsplads fra den 17. september 1999 på grund af graviditetsgener (svimmelhed, kvalme og opkastning), og havde termin den 8. maj 2000.

Kommunen modtog den 16. november 1999 skema dp 201 med anmodning om dagpengerefusion fra den 16. september 1999.

Ved anbefalet brev af 29. september 1999 til lønmodtageren anmodede arbejdsgiveren om en lægeerklæring.

Arbejdsgiveren påmindende i brev af 5. oktober 1999 lønmodtageren om, at der stadig ikke var modtaget lægeerklæring, og at hvis en sådan ikke var arbejdsgiveren i hænde senest den 10. oktober, ville fraværet blive betragtet som ulovlig udeblivelse med bortvisning til følge.

Kommunen modtog den 12. oktober 1999 attest vedr. sygdom i forbindelse med graviditet eller risiko for fosterskade fra lønmodtagerens egen læge, med angivelse af graviditetsgener (kvalme og opkast) som årsag til fravær siden den 16. september 1999. På lægeerklæringen var det supplerende oplyst, at lønmodtageren af hensyn til graviditeten kunne raskmeldes inden for få dage.

Arbejdsgiveren anmodede i brev af 13. oktober 1999 lønmodtageren om en varighedserklæring (specialiserklæring) inden den 20. oktober 1999, idet sygemeldingen tilsyneladende ville blive langvarig.

Arbejdsgiveren anmodede igen i brev af 25. oktober 1999 lønmodtageren, om at fremsende en varigheds-erklæring, og oplyste, at hvis en sådan ikke var modtaget inden 8 dage blev det anset som misligholdelse af ansættelsesforholdet.

Kommunen modtog den 29. oktober 1999 attest vedr. sygdom i forbindelse med graviditet eller risiko for fosterskade fra lønmodtagerens egen læge, hvoraf det fremgik, at der var forventet varighed af graviditetsgenerne til 1. november 1999. På lægeerklæringen var det supplerende oplyst, at lønmodtageren havde det meget dårligt psykisk på grund af psykisk chikane fra arbejdsgiver (anmodningerne om lægeattest), og formentlig efterfølgende måtte sygemeldes på grund af dette.

Lønmodtageren blev herefter sygemeldt af egen læge i 4 uger fra den 29. oktober 1999 med lægeerklæring af 1. november 1999 til arbejdsgiveren.

Den 4. november 1999 meddelte kommunen arbejdsgiveren, at denne efter den 31. oktober 1999 ikke længere ville modtage refusion. Afgørelsen var begrundet med, at lønmodtageren på grundlag af de indhentede lægelige oplysninger fra denne dato ikke opfyldte betingelserne om fuld uarbejdsdygtighed, jf. dagpengelovens § 5, stk. 1. Hermed bortfaldt arbejdsgiverens ret til refusion, jf. dagpengelovens § 26.

I kommunens oversendelsesskrivelse af 29. marts 2000 til det sociale nævn blev det efterfølgende bl.a. anført til sagen, at der ved afgørelsen af 4. november 1999, om stop af refusion til arbejdsgiveren, var henvist til en forkert §, da (refusionen af) dagpengene skulle have været stoppet i henhold til dagpengelovens § 12, stk. 2.

Den 2. december 1999 oplyste lønmodtageren telefonisk til kommunen bl.a., at hun ikke ville vende tilbage til den aktuelle arbejdsgiver. Hun oplyste endvidere, at hun ikke var syg, men at hun ikke ville arbejde under sådanne forhold. Lønmodtageren anførte desuden, at det var arbejdsgiver, der havde kørt tingene op, og at arbejdsgiveren skulle have lov til at fyre hende, hvorefter hun kunne kræve erstatning, når hun var sygemeldt under graviditet. Lønmodtageren ville ikke selv sige op.

Kommunen modtog den 13. december 1999 skema dp. 201 med anmodning om dagpenge- refusion for perioden 1.-30. november 1999.

Kommunen anmodede herefter den 14. december 1999 lønmodtagerens egen læge om en lægeerklæring med påtegning om, at patienten fra 1. november 1999 var raskmeldt for graviditetsgener, og som sådan ikke kunne betragtes som syg, men herefter kun var uarbejdsdygtig i forhold til den konkrete arbejdsgiver.

Kommunen modtog den 17. januar 2000 en lægeerklæring af 10. januar 2000 med angivelse af, at patienten kunne forventes at være uarbejdsdygtig i 1-2 måneder på grund af psykisk ubalance. Det var desuden angivet, at patienten havde det psykisk skidt på grund af chikane fra den nuværende arbejdsgiver. Det var supplerende oplyst, at patienten pr 1. november 1999 var raskmeldt vedrørende graviditetsgener, og herefter alene var sygemeldt på grund af det ovenstående.

Kommunen anmodede igen den 19. januar 2000 lønmodtagerens egen læge om at påtegne lægeerklæringen af 10. januar 2000 med, at patienten ikke var syg, men kun uarbejdsdygtig i forhold til arbejdspladsen.

Kommunen modtog den 25. januar 2000 lægeerklæringen af 10. januar 2000 med den ønskede påtegning, om at patienten ikke var syg, men kun uarbejdsdygtig i forhold til arbejdspladsen.

Den 27. januar 2000 meddelte kommunen arbejdsgiveren og dennes forbund, at forvaltningen ud fra det oplyste fra lønmodtagerens egen læge, agtede at give afslag på refusion, da lægen vurderede at uarbejdsdygtigheden knyttede sig til arbejdsforholdet. Derfor var det kommunens opfattelse, at lønmodtageren ikke kunne anses for at være fuldt uarbejdsdygtig på grund af sygdom fra den 1. november 1999.

Kommunen modtog den 1. februar 2000 brev af samme dato fra arbejdsgiverens organisation med kommentarer hertil, samt anmodning om at lade en uvildig læge foretage en fornyet undersøgelse af lønmodtagerens sygdomsforløb. Kommunen modtog samtidig 3 skemaer dp 202 med anmodning om dagpengerefusion for perioderne 1.-31. december 1999, 1.-31. januar 2000 samt 1.-29. februar 2000.

Den 28. februar 2000 traf kommunen afgørelse om, at arbejdsgiveren ikke havde ret til dagpengerefusion for perioden 1. november - 31. december 1999, eller for krav udover den 31. december 1999, da lønmodtageren ikke kunne anses for at være fuldt uarbejdsdygtig på grund af sygdom, jf. dagpengelovens § 5, stk. 1, idet lægen vurderede, at uarbejdsdygtigheden knyttede sig til arbejdsforholdet.

Nævnet traf afgørelse om, at arbejdsgiveren ikke havde ret til refusion for perioden for perioden 1. november - 31. december 1999 eller efter den 31. december 1999.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at der efter en samlet vurdering af sagens oplysninger, herunder de lægelige oplysninger, ikke var grundlag for at tilsidesætte kommunens vurdering, hvorefter lønmodtageren efter den 1. november 1999 ikke var fuldt uarbejdsdygtig på grund af sygdom, men alene måtte anses for uarbejdsdygtig i forhold til arbejdsgiveren, jf. lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel § 5, stk. 1.

Nævnet lagde vægt på følgende forhold:

At der i den lægelige erklæring af 10. januar 2000 stod, at lønmodtageren havde det psykisk skidt på grund af psykisk chikane fra nuværende arbejdsgiver, at patienten ikke var syg, kun uarbejdsdygtig fra nuværende arbejdsplads. Der var ikke iværksat medicinsk eller anden behandling af hende, og at lønmodtageren ønskede ingen personlig kontakt med virksomheden, og det ikke var hendes hensigt at genoptage arbejdet, hvilket ej heller skete. Lønmodtageren blev opsagt fra sin stilling efter 120 dage.

I klagen til Ankestyrelsen var det bl.a. anført, at det ikke var korrekt som anført af nævnet, at det af lægeerklæringen af 10. januar 2000 fremgik, at lønmodtageren ikke var syg. Tværtimod fremgik det, at hun var sygemeldt fra nuværende arbejdsplads. Desuden fremgik det klart af lægeerklæringen dateret 2. december 1999, at lønmodtageren var uarbejdsdygtig. Der var således klar lægelig dokumentation for uarbejdsdygtigheden i forhold til arbejdsgiveren.

Det var endvidere anført, at da der var tale om et nyt sygeforløb fra den 1. november 2000, kunne der i henhold til princippet i Østre Landsrets dom af 19. april 2000 ikke straks foretages en bredere vurdering af uarbejdsdygtigheden, jf. vejledningens pkt. 24.

Endelig blev det anført, at arbejdsgiveren først fik en formodning om, at lønmodtageren ikke ville vende tilbage til arbejdspladsen i forbindelse med et møde med forvaltningen den 18. februar 2000. Endelig vished opnåedes først, da lønmodtageren blev opsagt efter 120-dages reglen den 28. februar 2000.

Afgørelse:

Arbejdsgiveren havde alene ret til refusion i perioden 1. november - 2. december 1999, men ikke derefter.

Begrundelsen var, at lønmodtageren den 2. december 1999 ikke kunne anses for fuldt uarbejdsdygtig på grund af sygdom, jf. dagpengelovens § 5, stk. 1, efter en bredere vurdering af uarbejdsdygtigheden. Arbejdsgiveren havde derfor ikke ret til refusion, da dennes ret til refusion efter dagpengelovens § 26, stk. 1, er afledt af lønmodtagerens ret til dagpenge.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at lønmodtageren, den 28. oktober 1999 søgte læge, da hun havde det psykisk dårligt på grund af forholdene på arbejdspladsen. Der blev ikke iværksat egentlig lægelig behandling, men lønmodtageren blev sygemeldt fra den 29. oktober 1999.

Ankestyrelsen lagde herudover vægt på, at lønmodtageren efter egen læges vurdering kun var uarbejdsdygtig i forhold til den aktuelle arbejdsplads, men ikke var syg.

Ankestyrelsen lagde endelig vægt på, at lønmodtageren den 2. december 1999 telefonisk oplyste til kommunen, at hun ikke var syg, men at hun ikke ville arbejde under forholdene hos den aktuelle arbejdsgiver, og ikke ville vende tilbage hertil, hvilket heller ikke skete.

Ankestyrelsen fandt på baggrund heraf, at vurderingen af uarbejdsdygtigheden den 2. december 1999, efter en konkret vurdering, ikke udelukkende kunne ske i forhold til den aktuelle arbejdsgiver.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse.

Sagsfremstilling 5:

Sag nr. 5 - j.nr. 700013-01

En lønmodtager blev sygemeldt med første fraværssdag den 20. januar 2000.

Arbejdsgiveren modtog 2 lægeerklæringer om uarbejdsdygtighed fra egen læge dateret henholdsvis den 25. januar 2000 og den 9. marts 2000. Det fremgik af disse erklæringer, at lønmodtageren var sygemeldt i henholdsvis 6 og 8 uger på grund af sygdom.

Det fremgik af kommunens journalark, dateret den 22. februar 2000, at kommunen modtog en lægeerklæring (LÆ 215) fra egen læge. Af denne fremgik det, at lønmodtageren sygemeldtes i 2 uger på grund af psykisk dårligt arbejdsmiljø specielt fra overordnet.

Af kommunensjournalark, dateret den 23. februar 2000 fremgik det, at lønmodtageren til kommunen oplyste, at hun endnu ikke kunne raskmeldes. Hun afleverede ved denne lejlighed en anmodning om dagpengerefusion (dp 202), underskrevet af arbejdsgiveren og sig selv. Lønmodtageren havde under rubrikken sygdommens art, noteret: "psykiske arbejdsforhold. "

Kommunen meddelte den 8. marts 2000 arbejdsgiveren, at sygedagpengerefusionen blev stoppet den 19. februar 2000, jf. lovens § 5, stk. 1, idet uarbejdsdygtigheden ikke var en følge af en sygelig tilstand. Kommunen indhentede en lægeerklæring som bekræftede, at det ikke var fravær på grund af en sygelig tilstand.

Arbejdsgiveren anmodede i brev af 10. marts 2000 kommunen om kopi af den nævnte lægeerklæring, idet den åbenbart indholdsmæssig var i strid med den lægeerklæring, arbejdsgiveren selv var i besiddelse af.

Arbejdsgiveren klagede i brev af 23. marts 2000 over kommunens afgørelse om stop af sygedagpengerefusion. Arbejdsgiveren klagede ligeledes over sagsbehandlingen, idet arbejdsgiveren ikke var blevet partshørt i den indhentede lægeerklæring. Det anførtes videre i klagen, at arbejdsgiveren først efter at have modtaget kopi af den omtalte lægeerklæring blev bekendt med, at den samme læge havde afgivet erklæringer med forskelligt indhold til henholdsvis forvaltningen og arbejdsgiveren.

Kommunen meddelte i brev af 31. marts 2000 arbejdsgiveren, at der fortsat ikke kunne udbetales refusion, idet lønmodtageren var fraværende på grund af psykisk dårligt arbejdsmiljø.

Arbejdsgiveren klagede over afgørelsen til det sociale nævn, samt over sagsbehandlingen og den manglende partshøring. I brev af 19. april 2000 kom der supplerende bemærkninger til klagen. Det anførtes,

at afgørelsen var ugyldig, idet der ikke var foretaget partshøring, subsidiært blev det gjort gældende at afgørelsen ændredes således, at dagpengerefusionen blev genoptaget med virkning fra den 20. februar 2000 og indtil videre.

Det fremgår af et notat fra nævnet, dateret den 4. december 2000, at nævnet har været i kontakt med kommunen. Kommunen oplyste, at lønmodtageren ved samtale i kommunen den 23. februar 2000 havde oplyst, at hun var sygemeldt på grund af arbejdspladsproblemer, og at hun ville kunne påtage sig et andet arbejde. Kommunen oplyste ved samme lejlighed, at man ikke havde foretaget partshøring af den indhentede lægeerklæring. Kommunen havde ydet refusion i perioden fra den 3. februar til den 19. februar 2000 og igen fra den 19. maj til den 31. august 2000, hvor lønmodtageren havde barselsorlov.

Nævnet tiltrådte kommunens afgørelse om, at arbejdsgiveren ikke havde ret til refusion af sygedagpenge i perioden fra den 20. februar 2000.

Nævnet påtalte, at kommunen undlod at foretage partshøring forud for standsning af refusion. Nævnet fandt dog ikke, at den manglende partshøring var ugyldighedsgrund.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at sygemeldingen ifølge de lægelige oplysninger vedrørte det psykiske arbejdsmiljø, og at lønmodtageren ikke mente sig syg i forhold til andet relevant arbejde. Ligeledes blev der lagt vægt på, at lønmodtageren ikke vendte tilbage til arbejdet igen, idet hun fratrådte efter vikaransættelsens normale ophør den 31. august 2000 efter at være gået på barselsorlov den 19. maj 2000.

I klagen til Ankestyrelsen var det bl.a. anført, at sagen ønskedes behandlet, da den var i modstrid med Østre Landsrets dom af 19. april 2000. Videre var det anført, at sagens realitet tillige var materielt set urigtig, da der intet belæg var for at antage, at fraværet skyldtes psykisk dårligt arbejdsmiljø. Lønmodtageren meddelte til arbejdsgiver, at hun var fraværende på grund af sygdom, og dette blev bekræftet af den afgivne lægeerklæring.

Videre var det i klagen anført, at kommunen undlod at foretage partshøring på grundlag af de oplysninger, der ensidigt var meddelt dem. Der var derfor ingen mulighed for at imødegå disse urigtige oplysninger. Disse urigtige oplysninger var uprøvet lagt til grund for sagens afgørelse.

Afgørelse:

Arbejdsgiveren havde ret til refusion i perioden fra den 20. februar 2000 til den 19. maj 2000, jf. dagpengelovens § 26, stk. 1.

Begrundelsen var, at lønmodtageren i denne periode var fuldt uarbejdsdygtig på grund af sygdom, jf. dagpengelovens § 5, stk. 1.

Ankestyrelsen lagde vægt på de lægelige oplysninger i sagen, hvoraf det fremgik, at egen læge havde skønnet, at der var grundlag for sygemelding på grund af sygdom frem til fødsel.

Ankestyrelsen lagde ligeledes vægt på, at egen læge i erklæringer af 15. februar 2000 og 1. marts 2000 havde krydset af for, at der var grundlag for lægelig behandling. Ankestyrelsen fandt det ud fra de foreliggende oplysninger i sagen ikke tilstrækkelig sandsynliggjort, at uarbejdsdygtigheden kun var i forhold til arbejdsgiver. Det fremgik således ikke af kommunens journalark, at uarbejdsdygtigheden kun var relateret til arbejdspladsen.

Ankestyrelsen har ikke tillagt de oplysninger det sociale nævn indhentede 4. december 2000 afgørende betydning. Det fremgår af disse oplysninger, der var indhentet 8 måneder efter kommunens afgørelse, at uarbejdsdygtigheden kun var i forhold til arbejdsgiver.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse.